

Николай Пеняшки

Станимир

„Човекът има три пътя, за да постъпва разумно: първият, най-благородният, вторият, най-лекият – подражанието, третият, най – горчивият – опитът.“

Конфуций

Беше роден в един красив провинциален град, намиращ се в дебри-те на Стара Планина.

Тя му даде силния дух на българските войводи, и скритата сила на мощната балканска снага.

Очите му с цвят на родното небе, омайваха с усмивката и искре-ността си.

Родителите му го учеха от малък на трудолюбие, честност, уваже-ние, дори и да оценява стойностите на живота.

Беше ученик последна година в местния техникум. Станмир или Стан, както го наричаха приятелите и съучениците бе винаги център на внимание и душата на всяка една компания. Обгръщаше всички с ува-жение, развеселяваше ги, но съществуваха моменти на сериозни разговори.

Почти винаги след училище се събираха и разговаряха на различни теми. Вълнуваха се за предстоящата абитуриентска вечер.

Както винаги не се разделяше с китарата си, и изпълняваше почти всички желания. Гласът му галеше с нежността, проникваше в сърцата, и разливаше разпилените им мисли.

Дори птиците спираха да летят и припяваха, а Балканът спираше дъха си.

Стан се увличаше по рок, джас, кънтри и блусове. Освен хубавите български песни, обичаше руски, английски и френски.

При всяка една сбирка, винаги от двете му страни седяха едни и съ-щи момичета.

Едната се казваше Петя, бе с дълга черна коса, с очи на кошута и не откъсваше поглед от него. Другата – Ирина, беше с тъмнокестенява не много дълга коса прихваната с панделка, очертаваше се нежната кади-фена кожа, и финната ѝ лебедова шия.

В дъха ѝ, се усещаше нежния полъх на балканския вятър, и аромата на горски цветя. Зениците плуваха като два облака в небесната синева.

Често приятелите му го караха, да рецитира части от „Хамлет“, а понякога сонети от Шекспир.

Една определена част от съучениците му чувстваха дълбоко в себе

си неговата извисеност. Тя бе като ореол над него, и това го отличаваше от останалите.

Момчетата тайно му завиждаха, а той с усмивката си и широката душа не обръщаше внимание, на някои злобни погледи.

– Станимире, откъде този талант бе...?! – попита отсечено Димитър, гледайки го с усмивка и завист.

– Слушай приятелю, или го имаш – или го нямаш! Ако го имаш, трябва да го усетиш навреме, но трябва и развитие. Във всеки един има заложена дарба. Останалото следва от това което казах преди малко – отговори Стан усмихнат, а очите му огряваха наоколо.

– Сигурно е така, но хубавите гаджета все около теб се въртят. Едната с кърпичка челото ще бърше, другата те гледа любовно мила – засмена, третата в леглото ще те тръшне, а четвъртата...

– Много добра интерпретация...! Хареса ми! Всички знаем, че си отличник по литература. – така го погледна с пронизателните си очи, че другия насреща онемя.

След като се разделиха, Станимир остана с Ирина. Бяха съученици и приятели от първи клас, но последните две години стигнаха до интимност.

Привечер ходеха на театър, а след това решиха да се разходят в градината. Нощта бе приятна. От близкия ресторант се разстилаше прекрасна италианска песен, галеща душите им.

Звездите като влюбени очи ги следяха с нежността си, а луната им се усмихваше и закриляше.

Вървяха прегърнати. След това последва продължителна целувка.

Малко след това от близките храсти изкочиха двама с ножове в ръце. Лицата им бяха закрити с черни качулки.

Ирина се уплаши и стъписа, но нъбързо се изтегли назад.

Стан знаеше много добре какви са времената. Винаги го учеха да бъде добре подготвен, дори и при най-сложните ситуации. Никой не знаеше скритият му талант за самоотбрана, дори и срещу въоръжени с хладно оръжие. От осем години тренираше усилено карате в полицията.

Нападателяте бяха на достатъчно разстояние до него, с възможност да реагира. Направи неочакван отскок, избяга ножовете от ръцете им, и ги повали от земята.

Ударът бе достатъчно силен, за да ги зашемети.

– Рени, имаш ли торбичка в чантата си и кърпички?

– Да! – отговори тя все още уплашена.

– Успокой се мила! Страшното мина. Вземи внимателно ножовете с кърпичките, и ги завии с торбата!

– Няма ли да се обадиш на полицията? Какво ще правим сега? – попита тя, все още не излязла от уплахата.

Ръцете ѝ леко потрепваха, а думите бяха накъсани.

– Стан, моля те ..., обаждай се на полицията и да се прибираме?! Става късно.

– Добре! Мамка ви мръсна! Не знаете с кого си имате работа! – рече той на нападателите си, и ги срита.

Беше изкарал колана от панталона си, който бе достатъчно прилепнал по него, с цел да върже ръцете им.

– Станимире, моля те не викай полицията?! – помолиха почти едновременно двамата нападатели.

– Кои сте вие бе? Мамка ви...! – попита ядосан той, и пак ги срита.

Гласовете им, му се сториха познати. Двамата бяха все още с качулките. Той ги хвана и изтегли от главите им.

– Вие?! Не може да бъде! Очаквах всичко друго от вас, но не и това!

– Искахме само да те сплашим! – заоправдавайки се единия с треперещ глас. – Моля те не викай полицията?! Какво ще стане с живота ни...?

Ирина бе дошла на себе си, и викна почти гневно.

– Няма прошка за вас! Това е престъпление...!

След около две минути полицията ги прибра!

КРАЙ

© 2008 Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8803>]